

VOLKER
KUTSCHER

MOKRÁ RYBA

Ljndeni

Mokr ryba

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Volker Kutscher
Mokr ryba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhraden.
Źiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovan
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**VÖLKER
KUTSCHER**

MOKRÁ RYBA

KRIMIPŘÍPADY
GEREONA
RATHA 1

Ljndeni

*Atény na Spréve sú mŕtve
a Chicago na Spréve sa rozrastá.*

WALTHER RATHENAU

*Nemôžeš vždy dostať to, čo chceš,
ale ak sa o to niekedy pokúsiš, možno zistíš,
že dostaneš to, čo potrebuješ.*

ROLLING STONES

I

MŘTVOLA
V LANDWEHRSKOM
KANÁLI

28. apríl až 10. máj 1929

1

Kedy sa vrátia? Načúval. V tme sa aj najmenší zvuk menil na príšerný rachot, šepot prerastal do revu, aj samotné ticho mu dunelo v ušiach. Neustály hukot a šum. Bolesť ho takmer privádzala do šialenstva, musel sa vzbopíť. Nesmel si všímať kvapkanie, nech bolo akokoľvek hlasné. Kvapky dopadali na tvrdú vlhkú podlahu. Vedel, že to jeho krv kropí betón.

Netušil, kam ho odviekli. Niekam, kde ho nikto nemôže počuť. Jeho výkriky ich nevyviedli z miery, počítali s nimi. Bude to pivnica, usúdil. Alebo sklad? Rozhodne miestnosť bez okien. Dnu neprenikal nijaký slnečný lúč, iba slabý svit. Ostal mu ešte posledný zvyšok jasu, ktorý si vzal so sebou z mosta, keď hľadel za svetlami vlaku, zahĺbený do myšlienok. Do myšlienok na plán, do myšlienok na ňu. Potom prišiel úder a pád do temnoty, ktorá ho odvtedy neopustila.

Triasol sa. Vo vzpriamenej polohe ho držali iba povrazy pod pazuchami. Nohy ho neniesli, už žiadne nemal, scvrkli sa na bolesť, rovnako aj ruky, ktoré nedokázali nič udržať. Vložil všetku svoju silu do ramien a snažil sa zabrániť tomu, aby sa dotkol zeme. Povrazy sa mu zarezávali do kože, potil sa na celom tele.

Znova sa mu vracali obrazy, nemohol ich odohnať. Ťažké kladivo. Jeho ruka pripútaná k ocelovému nosníku. Zvuk trieštiacich sa kostí. Neznesiteľná bolesť. Výkriky, ktoré sa zliali do jedného veľkého revu. Bezvedomie. A potom prišlo prebudenie z tmavej noci. Bolesť, ktorá sa zmocnila periférii jeho tela. No do jeho stredu sa nedostala, tam ju nepustil.

Skúšali ho zlomiť pomocou drog, tie utlmili bolesť. Chceli ho urobiť poddajným, musel bojovať s vlastnou slabosťou. Pri dôverne známej reči takmer zmäkol. No ich hlasy zneli omnoho tvrdšie ako tie v jeho spomienkach. Ľadovejšie. Zlostnejšie.

Svetlanin hlas hovoril tým istým jazykom, ale znel úplne inak! Jej hlas vyznával lásku a odhaľoval tajomstvá, mal v sebe dôvernosť a prísľub. Áno, dokonca znova oživil krásne mesto, ktoré opustil. Nikdy naň nemohol zabudnúť, ani v cudzine. Zostalo jeho mestom a zaslúžilo si lepšiu budúcnosť. Celá krajina si zaslúžila lepšiu budúcnosť.

Nechcela to isté? Odohnať zločincov, ktorí si uzurpovali moc? Musel myslieť na tú teplú letnú noc prebdenú v jej posteli. Zdalo sa mu, že odvtedy uplynula celá večnosť. Svetlana. Milovali sa a navzájom si zverovali tajomstvá. A spojili ich do jedného jediného veľkého tajomstva, aby sa o kúsok priblížili k svojim nádejiam.

Všetko prebiehalo tak hladko. Nieкто ich však musel zradiť. Jeho odviekli. A Svetlana? Keby len vedel, čo sa s ňou stalo. Nepriatelia boli všade.

Priviedli ho na toto tmavé miesto. Ich otázky tušil skôr, ako ich vyslovili. Odpovedal, no nič neprezradil. A oni si to nevšimli. Hlupáci. Chamtivosť ich zaslepila. Vlák sa už vydal na cestu, to sa nesmú dozvedieť. Za žiadnych okolností. Plán sa čoskoro dočká svojho naplnenia. Pozrel sa im do očí pred tým, ako začali udierať, a videl tam chamtivosť a hlúposť.

Prvá rana bola najhoršia. Všetko, čo prišlo potom, iba šírilo bolesť ďalej.

Vedomie, že zomrie, mu dodávalo silu. Vďaka tomu dokázal znieť, že už nikdy nebude chodiť, písať, že sa jej už nikdy nebude môcť dotknúť. Aj ona bola len spomienkou, s tým sa musel zmieriť. Ale ani túto spomienku nikdy nezradí.

Sako. Musí sa dostať k saku. Takmer nemožné. Mal so sebou kapsulu. Ako všetci tí, ktorí mali nejaké tajomstvo, čo sa nesmelo dostať do rúk nepriateľa. Zareagoval neskoro, neuvedomil si, že je to pasca, inak by kapsulu dávno rozhrzol. Preto bola stále zašitá do podšívky jeho saka na stoličke, ktorej obrysy ešte dokázal rozoznať v tme.

Nespútali ho. Po tom, ako mu rozdrvili ruky a nohy, ho iba zavesili do povrazov, aby ho lepšie spracovali, len čo ho bolesť preberie

z bezvedomia. Nenechali tu nijakého strážcu, takí si boli istí, že nikto nebude počuť jeho krik. Vedel, že má poslednú šancu. Účinok drogy ustupoval. Bolesť bude neznesiteľná, možno znova upadne do bezvedomia, keď ho už nebudú držať povrazy. Na ako dlho? Myšlienka na prichádzajúcu bolesť sa zmenila na spomienku na tú pretrpenú a na čelo mu vystúpil pot.

Nemal inú možnosť.

Teraz!

Zaťal zuby a zavrel oči. Vystrel ramená, predlaktia stratili oporu a tým aj celé jeho telo. Kašovité guče, ktoré boli kedysi jeho nohami, sa dotkli zeme ako prvé. Vykrikol, skôr ako hornou časťou tela narazil do betónu a pri tom otrase sa v plnej sile vrátila bolesť v jeho rukách. Len neomdlieť! Krič, ale premôž mdloby, zostaň pri vedomí! Zvíjal sa na zemi, dychčal, kým pulzovanie a pichanie trochu zoslablo. Dokázal to! Ležal na zemi, mohol sa hýbať. Na lakťoch a kolenách sa plazil dopredu, za sebou zanechával krvavú stopu.

Rýchlo sa dostal k stoličke a zubami z nej strhol sako. Dychtivo sa doň pustil. Pravým laktom si ho pridržal a zubami šklbal podšívku. Bolesť len vystupňovala jeho zúrivosť. Napokon sa podšívka s hlasným praskaním roztrhla.

Zrazu začal nezadržateľne vzlykať. Spomenul si na obraz šelmy, ktorá chytila svoju korisť a triasla ňou. Spomenul si na ňu. Už nikdy ju neuvidí. Vedel to, odkedy ho nalákali do pasce, no až teraz si to uvedomil v plnej miere. Ako veľmi ju miloval!

Postupne sa znova upokojil. Jazykom hľadal kapsulu, nachádzal špinu a chuchvalce látky, no napokon nahmatal chladný hladký povrch. Rezákmi ju opatrne vytiahol z podšívky. Podarilo sa! Má ju v ústach. Na tvári skrivennej od bolesti sa mu mihol víťazoslávny úsmev. O chvíľu bude po všetkom.

Nič sa nedozvedia. Budú sa navzájom obviňovať. Hlupáci.

Počul, ako sa hore zabuchli dvere. V tme sa ten zvuk ozýval ako úder hromu. Kroky na betóne. Vracali sa. Počuli jeho krik? V zubocho

držal kapsulu, pripravený do nej zahryznúť. Teraz bolo všetko ostatné tak ďaleko. Môže to ukončiť kedykoľvek. Ešte chvíľku počkal. Nech vojdú dnu. Svoj triumf si chcel vychutnať až do poslednej sekundy.

Nech to uvidia! Nech bezmocne stoja vedľa neho a musia sa prizerať, ako im uniká.

Keď otvorili dvere a tmu preťalo jasné svetlo, zavrel oči. Sklo v jeho ústach sa s tichým prasknutím rozbilo.

2

Muž sa trochu podobal na Wilhelma II. Výrazné fúzy, pichľavý pohľad. Ako na portréte, ktorý visel za cisárových čias v domácnosti každého správneho Nemca – a v mnohých ho ešte stále nezvesili, hoci cisár abdikoval pred viac ako desiatimi rokmi a odvtedy pestoval v Holandsku tulipány. Rovnaké fúzy, rovnaké oči ako blesky. Tu sa však podobnosť končila. Tento cisár nemal na hlave typickú pruskú prilbu s hrotom navrchu, tá bola spolu so šablou a uniformou prevesená cez okraj postele. Muž nemal na sebe nič okrem dohora vykrútených fúzov a impozantne stoporeného údu. Pred ním kľačala nemenej nahá žena obdarená kyprými tvarmi, ktorá sa zjavne chystala preukázať cisárskemu žezlu požadovanú úctu.

Rath si bez nálady prezeral fotky, ktorých skutočným účelom bolo vzbudiť vášeň. Ďalšie zábery ukazovali cisárskeho dvojníka a jeho spoločníčku v akcii. Nech boli ich telá akokoľvek prepletené, výrazné fúzy zostali vždy v popredí.

„Svinstvo!“

Rath sa obzrel. Cez plece mu nazeral strážnik poriadkovej polície.

„Také prasaciny,“ pokračoval policajt v modrej uniforme a krútil hlavou, „to je urážka majestáta, kedysi by za to človek skončil v base.“

„Až tak urazene náš cisár nevyzerá,“ tvrdil Rath. Zaklapol obal s fotkami a odložil ho na rozheganý pracovný stôl, ktorý mu dali k dis-

pozícii. Spod čákova sa naňho upierali nahnevané oči. Muž v modrej uniforme sa bez slova otočil a vrátil sa k svojim kolegom. Ôsmi policajti v miestnosti sa polohlasne zhovárali. Väčšina si ohrievala ruky na hrnčekoch kávy.

Rath sa na nich zahľadel. Vedel, že policajti z 220. okrsku mali práve iné starosti, ako láskavo poskytnúť pomoc kriminalistovi z Alexu. O tri dni pôjde do tuhého. V stredu bude prvý máj a policajný prezident Zörgiebel zakázal všetky demonštrácie. Komunisti však chceli napriek zákazu pochodovať. Na polícii vládla nervozita. Kolovali chýry o plánovanom puči: bolševici vraj chceli rozpútať revolúciu a s desaťročným meškaním založiť sovietske Nemecko. Na 220. okrsku boli policajti ešte nervóznejší ako vo väčšine ostatných berlínskych obvodov. Neukölln patril k robotníckym štvrtiam. Červenší bol azda iba Wedding.

Policajti si šuškali. Sem-tam vrhol jeden z modrých nenápadný pohľad na komisára z kriminálky. Rath si vyklepol zo škatulky jednu overstolzku a zapálil si. Nikto mu nemusel hovoriť, že je tu asi taký vítaný ako Armáda spásy v nočnom klube, to bolo očividné. Mravnostné oddelenie nemalo v policajných kruhoch príliš dobrú povesť. Ešte pred dvoma rokmi patrila kontrola prostitúcie v meste k hlavným úlohám oddelenia E. Išlo o akési policajné kupliarstvo, lebo iba prostitútky registrované na polícii vykonávali svoje remeslo legálne. Mnohí policajti túto závislosť nehanebne využívali. Až kým nový zákon pre boj proti pohlavným chorobám nepresunul tieto úlohy z mravnostnej polície na zdravotnícke úrady. Odvtedy sa oddelenie E zaoberalo ilegálnymi nočnými klubmi, pasákmi a pornografiou, jeho povesť sa však ani trochu nezlepšila. Na jeho zamestnancoch zostávala nalepená špina, v ktorej sa dennodenne plahočili.

Rath vyfúkol cigaretový dym ponad stôl. Daždová voda z čakovov na vešiakovej stene kvapkala na dlážku z linolea, zeleného linolea, aké sa nachádzalo aj v kanceláriách kriminálnej polície na Alexanderplatz. Jeho sivý klobúk pôsobil medzi čiernym lakom a ligotavými

policajnými hviezdami ako cudzorodé teleso, rovnako ako jeho kabát, ktorý visel uprostred modroty plášťov poriadkovej polície. Civil medzi samými uniformovanými.

Postavili pred neho kávu vo vydutom emailovom hrnčeku, chutila príšerne. Odporná čierna brečka. Takže ani na 220. okrsku nevie polícia variť kávu. Prečo by to malo byť v Neuköllne inak ako na Alexe? Napriek tomu si znova odpil. Nemal nič iné na práci. Sedel tu iba preto, aby čakal. Čakal na telefonát.

Ešte raz siahol po obale na pracovnom stole. Papier, na ktorom boli odfotení dvojníci Hohenzollernovcov a iných pruských prominentov v jednoznačných pozíciách, nepatril k obvyklému lacnému tovaru. Žiadna tlač, ale snímky najlepšej kvality, pekne usporiadané v obale. Ten, kto si niečo také kúpil, musel vysoliť pekných pár mariek, to bolo niečo pre vyššie vrstvy. Na železničnej stanici Alexanderplatz ponúkal tento tovar pouličný predavač časopisov – len pár krokov od policajného prezídia a kancelárií oddelenia E. Muž upútal hliadku iba preto, lebo stratil nervy. Obaja policajti chceli predavača upozorniť na nevinný obrázkový časopis, čo mu vypadol z krámika, ktorý nosil pred sebou, no keď sa priblížili, šmaril na zem kompletný sortiment a vzal nohy na plecia. Spolu s časopismi preleteli mladým policajtom popri červených ušiach aj lesklé pornografické fotky. V obdive nad šikovnosťou pózujúcich sa takmer zabudli vydať za unikajúcim predavačom. Keď sa konečne pustili do prenasledovania, muž sa im stratil v stavebnom chaose v okolí Alexu. Obom policajtom očerveneli uši ešte raz – na prezídiu krátko nato, ako svoj nález priniesli na Lankeho pracovný stôl a podali hlásenie. Šéf oddelenia E veru vedel zvýšiť hlas. Kriminálny radca Werner Lanke zastával názor, že prívetivosť by jeho autorite neprospera. Rath mal v živej pamäti, ako ho jeho nový šéf privítal pred štyrmi týždňami.

„Viem, že máte dobré kontakty, Rath,“ vyletel naňho Lanke. „Ak si však myslíte, že si preto nemusíte špiniť ruky, ste na omyl! Tu nikoho nešetříme! Chlapa, o ktorého som neprosil, už vôbec nie!“

Svoj prvý mesiac na oddelení E mal takmer za sebou. Ten čas mu pripadal ako trest. A možno to aj tak bolo. Hoci ho nedegradovali, ale iba preložili. Musel opustiť Kolín a aj oddelenie vražd. Ale stále bol kriminálnym komisárom! A neplánoval trčať na mravnostnom naveky. Nechápal, ako to strýko dokáže vydržať, no jeho kolegu oči-vidne práca pre E bavila.

Hlavný komisár Bruno Wolter bol taký priateľský, že ho väčšina kolegov volala *strýko*. Viedol ich vyšetrovaciu skupinu a aj dnešnú raziu. Vonku na dvore policajného okrsku stálo auto tímu, Wolter tam s oboma dámami zo ženskej kriminálnej polície a s veliteľom pohotovostnej jednotky diskutoval o detailoch plánovanej akcie. Mohla sa rozbehnúť každú chvíľu. Čakali iba na Jänickeho telefonát. Rath si predstavoval nováčika, ako sedí v zatuchnutom byte, ktorý zabrali na sledovanie ateliéru – v jednej ruke ďalekohľad, zatiaľ čo druhá sa mu od nervozity trasie nad telefónnym slúchadlom. Aj kriminálny asistent Stephan Jänicke prišiel na mravnostné iba začiatkom apríla, do služby na Alexe ho poslali rovno z policajnej školy v Eiche. Wolter si zelenáča niekedy doberal, no na slovo skúpy blondavý mladík z Východného Pruska sa nenechal podpichovaním svojich starších kolegov znechutiť, bral svoje povolanie vážne.

Telefón na pracovnom stole zazvonil. Rath zahasil cigaretu a siahol po čiernom lesklom slúchadle.

Auto zásahovej jednotky zastalo rovno pred veľkým činžiakom na Hermannstraße. Okoloidúci na ulici sa nedôverčivo prizerali, ako zvnútra vyskakujú mladíci v uniformách. V tejto časti mesta policajtov nevidali radi. V polotme oblúkovej brány, ktorá viedla k zadným dvorom, čakal Jänicke s rukami hlboko zaborenými vo vreckách kabáta. Golier vyhrnutý, okraj klobúka stiahnutý až do tváre. Rath musel potlačiť úsmev. Jänicke si dal veľkú námahu, aby vyzeral ako drsný veľkomestský poliš, no večne červené líca prezrádzali chlapca z vidieka.

„Musí tam byť asi tucet ľudí,“ podal hlásenie nováčik, zatiaľ čo sa pokúšal s Rathom a Wolterom držať krok. „Videl som jedného Hindenburga, jedného Bismarcka, jedného Moltkeho, Wilhelma prvého a Wilhelma druhého a dokonca aj jedného Starého Fritza.“

„Dúfam, že je tam aj zopár dievčat,“ povedal strýko a smeroval do druhého dvora. Obe dámy sa kyslo usmiali. Kriminalisti v civile a desiati uniformovaní policajti nasledovali hlavného komisára k druhému zadnému domu. Na dvore hralo päť chlapcov futbal s plechovkou. Keď zbadali policajný tím, zostali stáť a plechovka urobila poslednú hrkotajúcu piruetu. Wolter si priložil k perám ukazovák. Najstarší z nich, mohol mať asi jedenásť rokov, mlčky prikývol. Hore sa zabuchlo okno. *Fotoateliér Johanna Königa, 4. poschodie*, oznamovala mosadzná tabuľka na schodisku.

Strýko sa musel obrátiť na jedného zo svojich početných informátorov v berlínskom podsvetí, aby sa Königovi dostali na stopu, lebo fotograf bol z policajného hľadiska čistý ako ľalia. Vyhotovoval pasové fotky pre nie veľmi solventných zákazníkov z Neuköllnu, sem-tam aj obligátne rodinné momentky: dojčatá na kožušine ľadového medveďa, deti v prvý školský deň, svadobné páry a všetko, čo si zákazníci želali. Ako nemravník sa doteraz neprejavil. Ale jeden záznam sa predsa len našiel. Politický. Človek nemusel byť delikvent, aby si ho polícia všimla. Rath dostal nápad prehľadať rozsiahlu kartotéku oddelenia IA, politickej polície, a narazil na poznámku, ktorá tam driemala celých desať rokov: v roku 1919 zaregistrovalo politické oddelenie Johanna Königa ako anarchistu a venovalo mu vlastný, hoci iba skromne zaplnený spis. Po revolučných rokoch už fotograf politicky nepútal pozornosť, znova sa utiahol do súkromia ako mnohí iní. Ale teraz ho jeho očividný odpor proti pruskému lesku a sláve predsa len dostal do problémov so zákonom. Nečudo, pomyslel si Rath, s takým priezviskom byť proti monarchii, to sa jednoducho nemôže skončiť dobre.

Jednému mladému policajtovi zo zásahovej jednotky sa hlavou zjavne prehánali podobné myšlienky.

„Cisár trtká u kráľa,“ žartoval a s nervóznym úsmevom sa pozrel na prítomných.

Nikto sa nezasmial. Wolter vtipkára postavil pred vchod zadného domu, so zvyškom jednotky kráčal čo najtichšie nahor ponurým schodiskom, na ktoré dopadalo málo denného svetla. Niekde v dome vyhrávali z rádia šlágre. Na druhom poschodí sa otvorili dvere, k schodom vystrčila nos sivovlasá starena a hneď ho aj rýchlo stiahla, keď zbadala skupinu policajtov. Dve ženy a dvanásť mužov, ktorí nerobili takmer žiaden hluk. Celkom hore pred poslednými dverami zastali. *Johann König, fotograf*, tentoraz však nie vygravírované v mosadzi, ale vytlačené na zvlnenej zažltnutej lepenke. Wolter nič nepovedal, len sa krátko pozrel na veliteľa zásahovej jednotky a priložil si k perám pravý ukazovák. Neuposlúchli ho iba rádio a vzdialené trúbenie auta z ulice. Stačil by silný kopanec a chatrné dvere by sa rozleteli do miestnosti, no Wolter veliteľa odsunul. Rath videl, ako strýko vybral z vrecka kabáta paklúč a babral sa so zámkom. Nepotreboval ani päť sekúnd, aby ho odomkol. Skôr ako otvoril dvere, Wolter vytiahol služobnú zbraň. Ostatní ho napodobnili. Iba Rath nechal svoju mauzerku zastrčenú. Po incidente v Kolíne si prisahal, že pokiaľ sa tomu bude môcť nejako vyhnúť, už sa viac žiadnej zbrane nedotkne. Dal prednosť ozbrojeným kolegom a ostal stáť vonku pri dverách. Odtiaľ sledoval absurdnú scénu, ktorá sa odohrávala v ateliéri po tom, čo policajti vstúpili do veľkej miestnosti.

Na zelenej kanape si práve užíval svalnatý Hindenburg s nahou ženou, ktorá vzdialene pripomínala Matu Hari. Vedľa stál vojak v jednoduchej uniforme s pruskou prilbou. Nebolo zrejmé, či sa bude smieť ako ďalší pobaviť s Matou Hari, alebo čaká, kým ho jeho poľný maršal povolá do sexuálnych služieb. Ostatní protagonisti, polovica z nich nahá, sledovali scénu osvetlenú viacerými reflektormi a vzrušene sa rozprávali. Za fotoaparátom sedel muž s kozou briadkou a dával poľnému maršalovi príkazy.

„Otoč Sophiin zadok trochu viac ku mne... Ešte trochu... Áno, takto je to dobre. Nehýbať sa, aaaa – výborne!“

A v skrinke pribudol ďalší záber. Skvelé. Všetko dôkazový materiál. Nikto zo slávnych prítomných si nevšimol, že do ateliéru vstúpil tu-cet príslušníkov polície s pripravenými pištoľami. Mladí policajti si išli vykrútiť krky, aby niečo videli, a posúvali sa ďalej do miestnosti. V tej tlačnici sa jeden z reflektorov s rinčaním zrútil na zem a uľal rozhovory. Všetky tváre sa otočili k dverám a v tom okamihu zamrzli. Iba Hindenburg a Mata Hari sa nenechali vyviešť z rytmu.

„Toto je policajný zásah!“ zvolal Wolter do miestnosti. „Všetci pôjdu na prezídium! Klásť odpor nemá zmysel. Všetko radšej nechajte tam, kde je! Najmä ak to vyzerá ako zbraň!“

Teraz zdvihli zrak aj Hindenburg a Mata Hari. Nikomu nenapadlo brániť sa. Niektoré ruky sa automaticky zdvihli do výšky, iné sa inštinkatívne presunuli pred pohlavné orgány. Všetky štyri ženy v ateliéri boli takmer alebo úplne nahé. Policajtky im hodili vlnené deky, aby sa zakryli, až potom sa uniformovaní pustili do práce. Cvakli prvé putá. König šemotil niečo o erotike a slobode umenia, no keď sa naňho Wolter osopil, zmlkol. A potom prišli na rad prominenti. Bismarck – cvak. Fridericus Rex – cvak. Starý Fritz mal v očiach slzy, keď mu zakladali železka. Všetkých rad za radom zbalili. Z gauča stiahli Hindenburga a Matu Hari. Pre chlapcov zo zásahovky to bola hračka. A ešte sa pri tom bavili.

Rath videl dosť a vrátil sa k schodisku. Nehrozilo nebezpečenstvo, že by niekto z nich ušiel. Stál pri zábradlí a hľadel do hĺbky, zatiaľ čo jeho ruky sa hrali so sivým filcom klobúka. Keď sa to tu skončí, čakajú ich výsluchy na prezídiu. Veľa roboty a k stene pritlačia iba pár krýs, ktoré sa živili tým, že iných fotili pri sexe a zraňovali národné cítienie. K ľuďom v pozadí, ktorí zarábali naozaj veľké peniaze, sa aj tak nedostanú, namiesto nich skončí za mrežami pár úbohých sviniarov. Lanke si pripíše úspech, ktorým sa môže pochváliť policajnému prezidentovi, a nič sa nezmení. Rath v tom len s veľkou námahou